

Sygn. akt IV CSK 231/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. P.
przy uczestnictwie A. G., R. G. i G. P.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 25 września 2012 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania A. G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 września 2012 r., wydanego w sprawie o nabycie przez zasiedzenie własności bliżej we wniosku opisanej nieruchomości, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, i procesowego. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ograniczając się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi oraz wyrażenia poglądu o potrzebie rozstrzygnięcia nieskonkretyzowanego problemu prawnego.

Skuteczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w przypadku powołania się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga przedstawienia określonego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, wskazania przepisu prawa stanowiącego tło jego powstania, zaprezentowania różnych możliwych sposobów rozwiązania powołanego problemu oraz argumentacji przemawiającej na rzecz każdego z nich, ponadto wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” wskazanego problemu oraz wykazania, że ma on charakter uniwersalny, a zatem, iż jego rozwiązanie będzie w przyszłości służyło rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.). Uzasadnieniu wniosku nie zawiera żadnego z tych elementów.

Skarżąca nie wykazała także, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

O wystąpieniu tej przesłanki można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że może być stwierdzona bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 10 stycznia 2003 r.,

V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty mające służyć wykazaniu tej przesłanki, lecz w skardze argumentów, które świadczyłyby o oczywistym charakterze zarzucanych naruszeń prawa, nie przedstawiono. Samo przekonanie o oczywistej zasadności skargi, któremu skarżąca dała wyraz w uzasadnieniu wniosku, nie jest wystarczające do wykazania, że sytuacja taka w sprawie zachodzi. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca uczyniła to w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw skargi, przedstawiając konkretne zarzuty oraz argumenty na ich poparcie. Ponieważ wstępna analiza tej argumentacji nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście zasadna, zachodziłaby konieczność przeprowadzenia szerszej, pogłębionej analizy sprawy pod kątem powołanych zarzutów, która na obecnym etapie postępowania, ze względu na jego charakter, byłaby niedopuszczalna.

Wobec niewykazania żadnej z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.